

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.II.20.323/2023/5.

A felperes:

(felperes neve) ((felperes címe))

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

(p. ügyvéd neve) pártfogó ügyvéd (címe)

Az alperes:

(X város) Önkormányzata (székhely.)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Kovács László Ügyvédi Irodája (ügyintéző ügyvéd: dr. Kovács László; iroda címe)

A per tárgya:

kártérítés

Az elsőfokú bíróság neve és a megfellebbezett határozatának a száma:

Gyulai Törvényszék 14.P.20.072/2023/18/I.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés száma:

felperes, 14.P.20.072/2023/19.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 200 000 (kettőszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 2 500 000 (kettőmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

A pártfogó ügyvéd díját a felperes köteles viselni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes és a további perben nem álló személyek által az (M.) Zrt.-vel kötött kölcsönszerződésből eredő követelés biztosítására zálogjogot alapítottak a (zálogkötelezett neve) zálogkötelezett tulajdonában álló (település neve) (ingatlan 1. hrsz.-a) és (ingatlan 2. hrsz.-a). hrsz.-ú ingatlanokra, amelyek utóbb (adós neve) tulajdonába kerültek. A (adós neve) adós ellen (....). számon indult végrehajtási ügyben az alperes a végrehajtó megkeresésére adó- és értékbizonyítványt állított ki. A 2018. március 8. napján kelt (.....) számú adó- és értékbizonyítvány a (település neve) (ingatlan 1. hrsz.-a) hrsz.-ú ingatlan értékét 5 200 000 Ft-ban, a 2018. március 10. napján kelt (.....) számú adó- és értékbizonyítvány a (település neve) (ingatlan 2. hrsz.-a). hrsz.-ú ingatlan értékét 45 000 000 Ft-ban határozta meg.

[2] Az árverés lebonyolítását 2021. január 29. napján fogatosította az (A.) Végrehajtói Iroda. A (település neve)i (ingatlan 2. hrsz.-a). hrsz.-ú ingatlan 23 142 000 Ft, a (ingatlan 1. hrsz.-a) hrsz.-ú ingatlan 6 500 000 Ft árverési vételáron került értékesítésre. (..... számú és ... számú árverési jegyzőkönyv) .

[3] A felperes 2021. február 15. napján személyesen, a perben nem álló testvére, (testvér neve) 2021. február 13. napján jogi képviselője közreműködésével a végrehajtó fenti intézkedéseivel szemben külön-külön végrehajtási kifogást terjesztettek elő, kérve a végrehajtói intézkedések megsemmisítését. Előadták, az érintett ingatlanok az általuk felvett hitelek biztosítékeként kerültek értékesítésre, a végrehajtási eljárásban mindketten félnek tekintendők, ezért az árverési hirdetményt a részükre kézbesíteni kellett volna. Miután az nem történt meg, a végrehajtó azt követő intézkedései törvénysértőek.

[4] A (település neve)i Járásbíróság (.....)/2018/33. számú a végrehajtási kifogást elutasító végzését a Gyulai Törvényszék 9.Pkf.25.457/..... számú végzésével hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új határozat hozatalára utasította. Kifejtett álláspontja szerint az a körülmény, hogy a végrehajtást kérő a felperes és (testvér neve) tartozása miatt kívánja a biztosítékul lekötött ingatlanból kielégíteni a követelését, megteremti nevezettek érdekeltségét a végrehajtási eljárásban. A fennálló, illetve fennmaradó tartozásuk nagysága miatt jelentőséggel bír az a körülmény, hogy a biztosítékul lekötött ingatlan milyen értéken kerül értékesítésre, ezért az árveréssel kapcsolatos végrehajtói intézkedések vonatkozásában egyéb érdekeltnek minősülnek. Az elsőfokú bíróság számára a megismételt eljárásra nézve iránymutatásul adta, vizsgálja, hogy a végrehajtási kifogások benyújtására határidőben került-e sor, illetve azok érdemben megalapozottak-e.

[5] A (település neve)i Járásbíróság a (.....) számú 2021. október 5. napján kelt végzésében a felperes által becsérték megállapítása ellen benyújtott végrehajtási kifogást elutasította. Határozatának indokolásában megállapította, a felperes 2021. február 5. napján az árverési jegyzőkönyvek kapcsán szerzett tudomást arról, hogy az ingatlanok milyen becsértéken kerültek árverésre. Az árverési jegyzőkönyvek ellen benyújtott kifogásaiban az ingatlan becsértékét nem vitatta. Erre első alkalommal 2021. október 1. napján hivatkozott, ezért a végrehajtási kifogás elkésett. A Gyulai Törvényszék a (....). számú végzésével az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A kereset és az ellenkérelem

[6] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 50 millió forint vagyoni kára és annak 2022. február 1. napjától a jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata megfizetésére, továbbá rendelkezzen a pártfogó ügyvéd díjának viseléséről. Keresetének jogalapját a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 6:518. §-ára, 6:519. §-ára, 6:520-522. §-ára, 6:548. §-ára, Magyarország helyi önkormányzatairól szóló 2011. évi CLXXXIX. tv. (Mötv.) 41. § (1) bekezdésére, 84. § (1) bekezdésére, 95. § (1) bekezdésére alapította.

[7] Állította, hogy az alperes ügyintézője mindkét ingatlant illetően valótlan forgalmi értéket állapított meg az adó- és értékbizonyítványban. A (település neve) (ingatlan 2. hrsz.-a). hrsz.-ú értéke nem lehet az adó- és értékbizonyítványban feltüntetett 45 millió forint, a forgalmi értékben a parkoló és út nem szerepelhet, mert ezek értéke önmagában 35 millió forint, így a valós érték 115 millió forint. A (település neve) (ingatlan 1. hrsz.-a) hrsz.-ú ingatlanra vonatkozó értékbizonyítvány feltünteteti ugyan az aszfalt burkolatú utat, a parkolót azonban nem, holott a területen összközművesített parkoló található, az ingatlan értéke helyesen 35 200 000 Ft. Utalt arra, hogy a két területet 2008-ban a kölcsönszerződés megkötésekor 200 millió forintra értékelte az értékbecslő. Az adó- és értékbizonyítvány tehát nem tükrözi az ingatlanok értékét, állapotát, fizikai jellemzőit, ezért áron alul keltek el. Az ingatlanok összértéke 150 200 000 Ft, így az értékesítés során minimálisan befolyó érték 75 100 000 Ft lett volna, figyelemmel arra, hogy azok nem a minimális értéken keltek el, legalább 50 millió forinttal magasabb lett volna a befolyt összeg, és így a bank felé 50 millió forinttal kevesebb tartozása állna fenn.

[8] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte, amelyet a jogi képviselétével felmerült a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján meghatározható ügyvédi munkadíjban számított fel azzal, hogy a képviselő nem áfa alany.

[9] Előadta, az adó- és értékbizonyítvány 2018. március 8. napján készült, így a keresetindításra nyitva álló 5 éves határidő eltelt, ezért a felperes követelése a Ptk. 6:22. § (1) bekezdése alapján elévült.

[10] Vitatta, a kártérítési felelősség feltételeinek megvalósulását. Rámutatott, a (település neve)i Járásbíróság a felperes becsérték elleni végrehajtási kifogását elkésettség okán elutasította. A felperes e végzést rendes jogorvoslattal már nem támadta meg, ezért a közigazgatási jogkörben okozott kártérítési felelősség megállapíthatóságának speciális feltételei hiányoznak. Az elkésetten előterjesztett kifogás és az, hogy az azt megállapító döntéssel szemben a felperes nem fordult a másodfokú bírósághoz, a terhére esik. Vitatta a magatartása jogellenességét illetően elfoglalt felperesi álláspontot. Önmagában az értékbecslésben meghatározott ár – ha az téves is – nem teszi az okiratot jogszabályba ütközővé. Az, hogy az ingatlanra fordított összegek magasabbak voltak, nem jelenti azt, hogy az ingatlan értéke a ráfordításokat eléri. Az pedig, hogy magasabb becsértéken történt árverés esetén magasabb vételár lett volna elérhető, pusztán feltételezés. Hangsúlyozta, az adó- és értékbizonyítvány a végrehajtó megkeresése alapján készült, a becsértéket a végrehajtó állapította meg. A becsérték közlése a végrehajtó kötelezettsége volt, így nincs okozati összefüggés a kár és az alperes tevékenysége között.

[11] Az elsőfokú bíróság ítélete

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 900 000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a

kereseti eljárási illeték az állam terhén marad, a pártfogó ügyvédi díj viselésére pedig a felperes köteles. Határozatának indokolásában elsődlegesen az alperes pergátló kifogását vizsgálta és azt alaptalannak találta. Megállapította, az elévülés kezdő időpontja nem lehet korábbi az eredményes árverés időpontjánál, azaz 2021. január 29. napjánál, mert csak az ezt követő időponttól lehetett az elszámolást elvégezni. Ezt követően lehetett megállapítani, hogy a felperes milyen maradvány összegért köteles helytállni. Erre tekintettel a követelés nem évült el.

[13] A jogvita érdemét illetően megállapította, az alperes közigazgatási jogkörben járt el, amikor a végrehajtó megkeresésére az adó- és értékbizonyítványt kiállította. A Ptk. 6:548. § (1) bekezdése alapján a közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősséget akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslással, továbbá közigazgatási perben nem volt elhárítható. A jegyző által kiadott adó- és értékbizonyítvány szakhatósági állásfoglalás, amely a végrehajtót nem köti. Ennek alapján történik a becsérték megállapítása, amelyet az érintettek annak közlésétől számított 15 napon belül végrehajtási kifogás útján támadhatnak meg. A felperes becsértéket támadó kifogását a bíróság jogerős határozatával elkesettség miatt elutasította. Az, hogy a becsérték megállapításával szembeni kifogást a felperes elkesetten terjesztette elő, a terhére esik, úgy kell tekinteni, mintha a becsértékkel szemben jogorvoslással egyáltalán nem élt volna. A becsértéket határidőben támadó kifogással, majd pedig szakértő bevonásával az árverezett ingatlanok becsértéke tisztázható lett volna és ezzel a felperes által állított károsodás elkerülhető lett volna. Ebből következően a közigazgatási jogkörben okozott kártérítési per feltétele hiányzik, így a keresetet elutasította.

[14] Kifejtett jogi álláspontja miatt mellőzte a felperes által indítványozott tanúk (3 tanú neve) meghallgatását és az ingatlanforgalmi szakértői bizonyítás elrendelését.

[15] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperesi jogi képviselével felmerült IM r. 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja, valamint (6) bekezdés alapján 900 000 Ft-ra mérsékelt összegű ügyvédi munkadíjból álló költségének a megfizetésére, utalva arra, a mérséklés indoka, hogy az ügyben a bíróság jogkérdésben döntött, az áttekintendő iratok nem voltak nagy terjedelműek, a jogi érvelés tömören kifejezhető volt, és a megtartott tárgyalások időtartama sem volt számottevően hosszú.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[16] A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatására irányult. Harmadlagosan az alperes javára fizetendő perköltség összegének 100 000 Ft-ra történő leszállítását kérte, figyelemmel arra, hogy az ügyben a bíróság mindösszesen két rövid tárgyalást tartott, az alperesi képviselő egy beadványt szerkesztett.

[17] Elsődleges fellebbezése kapcsán hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos. Nem rögzítette a bíróság, hogy a becsérték ellen mikor, meddig volt szabályosan beadható végrehajtási kifogás, azaz volt-e alkalma arra, hogy a becsértéket a Vht. szerint vitassa, figyelemmel arra, hogy a becsérték közlésekor még nem volt egyéb érdekelt, a becsérték közlést senki sem bocsátotta a rendelkezésére. Az elsőfokú bíróság elfogadta a végrehajtási ügyben hozott végzés azon téves álláspontját, amely szerint 2021. február elején vitathatta a becsértéket. Az eljárás során csatolta a büntetés-végrehajtási intézetből beadott végrehajtási kifogását. Tévesen úgy nyilatkozott, hogy azt (ügyvédnö neve) ügyvédnö közreműködésével terjesztette elő, a csatolt iratokból azonban megállapítható, hogy

az ügyvéd a testvére képviselőjében járt el, a testvére képviselőjében benyújtott végrehajtási kifogásnak a jelen perben relevanciája nincs. A 2021. február 15. napján (bv.intézet neve)-n kelt beadványát személyesen terjesztette elő. Ezzel ellentétben az ítélet [6] bekezdésében rögzített megállapítás, amely szerint 2021. február 13-án jogi képviselője útján végrehajtási kifogást nyújtott be. A végrehajtási kifogásban az árverésről való értesítés hiányát sérelmezte, továbbá ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonjogára hivatkozott. Miután 2021. év februárjában végrehajtási iratot nem kapott, nem értesült az árverés részleteiről. Amiről pedig nem volt tudomása, azzal szemben érvelni sem volt lehetséges. Egyetlen kérelme az árverés megsemmisítésére irányult.

[18] Mindaddig, amíg a Gyulai Törvényszék egyéb érdekeltégi jogosultságát nem deklarálta, a végrehajtási ügy irataiba nem tekinthetett be, részleteit nem ismerhette meg, a becsértéket a végrehajtó vele sohasem közölte. Így a végrehajtási kifogás előterjesztésére a három hónapos jogvesztő határidő miatt nem volt lehetősége. Mivel a három hónapos jogvesztő határidő már eltelt, nem volt reális lehetősége a becsérték szabályos Vht. szerinti vitatására, végrehajtási kifogással való megtámadására.

[19] Erre figyelemmel a törvényszék téves álláspontot foglalt el, mert rendes jogorvoslattal a becsértékkel kapcsolatos sérelmet még akkor sem érvényesíthette volna 2021. februárjában a jogvesztő határidő miatt, ha „azonnal” végrehajtási kifogás beadásakor hivatkozott volna rá.

[20] Kérte az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítási indítványainak a megismételt eljárásban történő teljesítését. Másodlagos fellebbezési kérelme szerint a felajánlott bizonyítás lefolytatását a másodfokú eljárásban kérte és ennek alapján kérte az elsőfokú ítélet keresete szerinti megváltoztatását.

[21] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[22] Utalt arra, annak, hogy a felperes a jogorvoslati határidőt szándékosan, vagy gondatlanul mulasztotta el, a jogvita elbírálása szempontjából nincs jelentősége. Perdöntő jelentősége ugyanis annak van, hogy a felperes végrehajtási kifogását a bíróság elkészttség okán jogerősen elutasította.

[23] Utalt arra, változatlanul fenntartja az ellenkérelmében foglalt álláspontját, mely szerint egy esetleg kirendelt ingatlanforgalmi szakértő sem tudja megmondani, hogy az árverésen egy esetlegesen magasabb kikiáltási ár esetén mennyiért vásárolták volna meg az ingatlant. Az árverés nyilvános és szabályszerű volt, így nincs jelentősége annak, hogy mennyi volt a becsérték, hiszen a vételár piaci értéket jelent.

[24] A felperes a másodfokú eljárásban utólagos bizonyítás engedélyezése iránti kérelmet terjesztett elő. Előadta, az elsőfokú eljárást követően (adós neve) adós bocsátotta rendelkezésére az értékbecslést, amelyből megállapítható, hogy az 2018. áprilisában készült. Így a 3 hónapos jogvesztő határidő figyelembevételével objektíve nem volt lehetősége annak vitatására, ezért mulasztás a részéről sem szándékosan, sem gondatlanságból nem történt.

[25] Az alperes az utólagos bizonyítás iránt előterjesztett kérelem elutasítását kérte, mert az annak alapjául szolgáló körülmények az elsőfokú eljárásban is ismertek voltak a felperes számára, illetve lehetősége volt annak beszerzésére, ezért az a másodfokú eljárásban nem vehető figyelembe.

Az ítéltábla döntése és annak indokai

[26] A fellebbezés alaptalan.

[27] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2) – (4) bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a) – d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[28] A fellebbezésben előadottak alapján lényegében azt kérte, hogy a pontosított tényállás alapján megállapítható tényekből az ítéltábla vonjon le az elsőfokú bíróságtól eltérő következtetést [Pp. 369. § (3) bekezdés c) pont], nevezetesen hogy nem állapítható meg a közigazgatási jogkörben okozott kártérítés iránti igényérvényesítés speciális feltételének a hiánya. Emellett pedig a Pp. 369. § (3) bekezdés b) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlásával a jogvita elbírálásához szükséges általa relevánsnak tekinthető felajánlott bizonyítás lefolytatását kérte.

[29] Annyiban helytálló a felperes fellebbezése, hogy az elsőfokú ítélet [6] pontjában tévesen került rögzítésre, hogy a felperes a végrehajtási kifogást jogi képviselője útján 2021. február 13. napján nyújtotta be. A 16. sorszám alatt csatolt iratból kétségtelenül megállapítható, hogy a végrehajtási kifogást a felperes személyesen 2021. február 15-i keltezéssel terjesztette elő. Az ítéltábla a tényállást ennek megfelelően korrigálta. Az alább kifejtendők szerint azonban ez a tényállásbeli pontatlanság a jogvita érdemét nem érinti.

[30] A Pp. 373. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezésben és a másodfokú eljárás során utólagos bizonyításnak a (2) – (5) bekezdésben foglalt kivétellel nincs helye.

[31] A Pp. 373. § (3) bekezdése értelmében a fél akkor terjeszthet elő új bizonyítási indítványt, illetve bocsáthat rendelkezésre további bizonyítási eszközt, ha azt a (2) bekezdés szerinti új tényállításának bizonyítására teszi, vagy a korábban hivatkozott tény bizonyítására szolgál, feltéve, hogy önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző, tárgyalás berekesztését követően jutott a tudomására vagy később keletkezett. A felperes által felajánlott utólagos bizonyítás a becsérték megállapításának az időpontjára vonatkozott. Nem állapítható azonban meg, hogy az olyan tény, amely önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a felperes tudomására. A felperes maga csatolta keresetlevele mellékleteként az értékbecslés alapjául szolgáló adó- és értékbizonyítványokat, amelyek 2018. március 10. napján készültek. A felperes előadást sem tett arra nézve, amely alkalmas lenne annak alátámasztására, hogy önhibáján kívül jutott az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően a hivatkozott bizonyíték a tudomására, illetve került az a birtokába.

[32] Ugyanakkor az alább kifejtendő álláspont miatt az utólagos bizonyítás keretében értékelni kért bizonyíték nincs kihatással a jogvita érdemére. A felperes közigazgatási jogkörben okozott kárának megtérítése iránt kívánt a perben igényt érvényesíteni. Az ilyen kár megtérítését igénylő félnek azt kell bizonyítania, hogy a közigazgatási szerv jogellenes, felróható tevékenységével vagy mulasztásával okozati összefüggésben kára keletkezett (Ptk. 6:519. §-a szerinti kártérítés általános feltételeinek fennállta), és a kár rendes jogorvoslattal, továbbá a közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti eljárásban nem volt elhárítható [Ptk. 6:548. § (1) bekezdése szerinti speciális kártérítési feltétele]. E konjunktív feltételek bármelyikének hiánya kizárja a közigazgatási szerv kártérítési felelősségének megállapíthatóságát.

[33] Az alperes elsődleges védekezése szerint a közigazgatási jogkörben okozott kártérítés speciális feltétele a rendes jogorvoslat kimerítése hiányzik, tekintve, hogy a felperes a végrehajtási kifogást elkésztetten terjesztette elő, illetve az ezt megállapító döntéssel szemben a másodfokú bírósághoz nem élt jogorvoslattal. A felperes az alperesnek az utóbbi állítását cáfolta, hiszen csatolta a Gyulai Törvényszék (....) számú végzését. Arra vonatkozó tényállítást azonban, hogy a Vht. 217. § (2) bekezdésében írt objektív határidő elteltét követően a becsértéket vitató végrehajtási kifogás mint rendes jogorvoslat nem alkalmas a kár

elhárítására, csak perorvoslati kérelmében tett. Ez olyan új tényállítás, amelynek a Pp. 373. § (2) bekezdésében írt jogszabályi feltételek hiányában a másodfokú eljárásban nincs helye, ezért azt az elsőfokú ítélet felülbírálata során a másodfokú bíróságnak figyelmen kívül kellett hagynia.

[34] Miután a fellebbezés az elsőfokú ítéletnek az alperes kártérítési felelőssége fennállta speciális feltételei hiányával kapcsolatos megállapítását nem támadta megalapozottan, nem kerülhetett sor a kártérítési felelősség további jogszabályi feltételei fennálltának vizsgálatára.

[35] Az ítéltábla alaptalannak ítélte az elsőfokú ítélet perköltséget megállapító rendelkezését támadó fellebbezést is. Az elsőfokú bíróság az alperes által az IM r. 3. § (2) bekezdés b) pontja szerint megállapítható ügyvédi munkadíj (1 700 000 Ft) mértékét a (6) bekezdés alapján lényegesen, megközelítőleg 50 %-kal mérsékelte, megjelölte a mérséklés szempontjait, amellyel az ítéltábla is egyetért, annak további mérséklésre nem látott jogszabályi lehetőséget.

[36] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[37] Az eredménytelenül fellebbező felperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes jogi képviselővel az IM r. 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) bekezdése szerint meghatározható és a jogi képviselő által a másodfokú eljárásban kifejtett tevékenység idő- és munkaigényességére figyelemmel mérsékelt összegben meghatározott másodfokú perköltségének a megfizetésére. A felperes személyes költségmentesség kedvezményében részesült, ezért a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[38] Az ítéltábla a Pp. 101. § (5) bekezdése alapján csupán megállapította, hogy a pártfogó ügyvéd díjának viselésére a felperes köteles.

Szeged, 2024. február 28.

Dr. Béri András sk.
a tanács elnöke

Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
előadó bíró

Dr. Lengyel Nóra sk.
táblabíró